

W. B. B. 197
15. 3. 1986

A PETRA JEŘÁBKOVÁ se narodila v roce 1970 v Rokycanech. Studuje druhý ročník vycvičeného gymnázia v Praze. Píše povídky a povinné školní slohové práce, dosud nepublikovala. Povídka *Chut pravdy* jejím literárním debutem.

(hol)

Sálem lhotecké sokolovny znělo drnění kytar a rány do bicích. Čtyři členové skupiny Narden se připravovali na dnešní generální zkoušku.

„Tak, pánové,“ zahajoval už tradičně vedoucí skupiny Milan Sobotka. „Zeitra hrajeme v těch Janovicích, tak to dneska musí jít jako naostro. Když nám to totiž vyjde, tak máme otevřenou cestu na krajskou přehlídku.“

„Tam se stejně nedostanem,“ zapochyboval Pepa Zítek.

„Nech si svoje řečičky, Pepine,“ odbyl Milan bubeníka skupiny. „Když chceš, tak tam pojedeme.“ Odpočítal do tří a sokolovnou se rozezněla první skladba.

Po kratší přehře se svým zpěvem přidal Milan. A tehdy to Pepa zkazil. Milan okamžitě zastavil ostatní kluky a zařval na bubeníka: „To bylo schválně, jo?! Co si vůbec myslíš, ty blboune?! Seber se a vypadni! Takovejch, jako seš ty, já můžu mít třeba pět. Vzpomeň si na Jardu. Taky měl pořad připomínky. Když jsem našel náhradu za něj, za tebe najdu taky.“

„To jsem zvědavej kde,“ odsekl Pepa a vstal od bicích.

„Nebud’. Tadyhle Romkův kámoš se učí na bubny a je dobrej dřič. Vid’, Romku?“

Nováček skupiny měl chuť protestovat, protože žádné bubnujícího kamaráda nemá. Když však viděl Milanův ostrý pohled, raději přikývl. Nebyl ve skupině dlouho, a tak nechtěl mít s kapelníkem problémy.

Pepa zaváhal, ale pak se vrátil mlčky za bicí.

Roman se vrátil domů po desáté hodině. Matka, která mu otevřela, začala s kázáním: „Romane, kdes byl tak dlouho? Zdenička si tu byla stěžovat. Ze se nestydíš, takhle ji zanedbávat.“

Otec však měl jiné starosti. Jako náčelník oddělení SNB v nedalekém městě dostal za úkol vyšetřit sérii vloupání do restauračních zařízení, která se vyskytla v jejich okrese.

„Koukni, Romane,“ začal, když syn usedl naproti němu, „ty asi víš o těch vloupačkách ze Smitkova, Hrádku a Černovic, že jo?“

Chut pravdy

PETRA JEŘÁBKOVÁ

● Z TVORBY MLADÝCH AUTORŮ

„Ale mamí. Já jsem na ni fakt nemoh počkat. Měli jsme dneska generálku. Vždyť se uvidíme zeitra na zábavě.“ Zul si boty a namířil si to do kuchyně. „Je tady něco k jídlu?“ zeptal se při cestě. Myslel, že není doma otec. Ten však už stál ve dveřích kuchyně.

„A nechceš se jít najíst tam, kde jsi byl celý odpoledne?“ zeptal se zvýšeným hlasem.

„Jé, ty nemáš službu, tati?“ vykřikl Roman překvapeně.

„Až si odpočineš,“ pokračoval otec a vrátil se na svou židli, „tak přijď dolů. Potřebuji si s tebou promluvit.“

„Hned jsem tady. Jenom si to hodím nahoru,“ mávl kytarou v zeleném textilním pouzdře. Předpokládal, že na programu bude škola, a tak příliš nespíchal.

Vy jste v těch vesnicích v tom čase hráli, co? Tři vaše vystoupení, tři vloupačky do hospod, kde jste hráli.“ Zadíval se na syna, zda pochopil.

Roman nejprve převzal od matky talíř s gulášem a pak odpověděl: „Jo, ty si myslíš, že to dělají lidi, co na nás choděj?“

„Snad,“ pokrčil rameny otec. „Říkám ti to proto, že zeitra hrajete v Janovicích. Dej bacha na podezřelý lidi a rekní ti i klukům. A Romane,“ odbočil nakonec, „vždyť ta Zdenka je vedle tebe chudák. Chovej se k ní líp.“

Roman mu vše poslušně odkýval.

Ráno si Roman přivstal, aby si ještě procvičil několik taktů z jednotlivých písní. Kolem desáté pak s kluky naložili do Mi-

lanovy škodovky a Pepovy lady své nástroje a po obědě vyjeli. Po cestě se zastavili pro Tondu Horáka, který jako jediný ze skupiny nebydlí ve Lhotce.

Zábava začínala v půl osmé, ale už před sedmou hodinou se začal sál v janovickém hostinci zaplňovat mládeží ze vsí i okolí. Jen kluci vstoupili na pódium, poznali, že dnešní večer bude patřit k těm, na které se jen tak nezapomíná. A nemýlili se. Janovičtí byli skutečně vynikajícím publikem. Tancovali, mohutně skandovali, známé písničky zpívali se skupinou.

Roman Hovora atmosféru příliš nevnímal. Pozoroval Zdenku, která skutečně na zábavu přišla, ale natruc tancovala s každým, kdo si o to řekl. Poprvé se přistihl, že žárí. Mrzelo ho, že se večera nepohodli, ale omluvit se jí bylo pod jeho úroveň.

Zdena se bavila tak, jak už dlouho neměla příležitost. Protancovala téměř všechny písničky. Během poslední sady si šla odskočit. Když pak vyšla opět na chodbu, sada právě skončila a ve dveřích sálu se objevil Tonda. Zdence se cosi nelíbilo na jeho chování.

Nejprve si prohlížel výčep z této strany, zdálo se, že porovnával nějaké vzdálenosti. Zdenka se schovala za výklenek ve zdi a pozorovala ho.

Ze sálu vyšli dva mladíci. Ti ve však o Tondu nezajímali. Stál před nimi totiž těžký úkol. Jakpak najít ty správné dveře, když místo tří jich oba vidí šest? Konečně se jim to podařilo a podepírajíce jeden druhého, zavřeli za sebou.

Tonda nechal projít ještě několik lidí, kteří šli spát, anebo si jen odskočit na čerstvý vzduch, a otevřel okno, které bylo v čele úzké chodby, napravo od dveří do sálu. Chvilku zůstal z něho vykloněný. Potom ho zase za-

vřel, zahrnul záclonu a vrátil se do sálu. Za okamžik odtud zazněl Milanův proslav předposlední sadou skladeb.

Zdena vyšla z úkrytu. Začala si dávat dohromady určité souvislosti. Bydlí na návsi naproti Milanovi. Neuniklo jí tedy, že po třech posledních vystoupeních startuje jeho škodovka v rozmezí hodiny dvakrát, zatímco dříve jen jednou. Podruhé veze domů Tonda. Kam však jede předtím, kdy v ní sedí ještě Pepa? Roman s nimi nejedzí nikdy a zřejmě o jejich cestě ani neví. A proč asi Tonda tak prohlížel výčep? A co dělal u okna? To byly otázky, na které znala pouze jedinou odpověď. Té však nechtěla uvěřit.

Vrátila se do sálu a pracně se prodrala k pódiumu.

„Musím s tebou mluvit,“ křikla na Romana. Měla obavy, zda jí v tom hluku slyšel. On jí však hned odpověděl, že k ní přijde, až odvezou nástroje. Věděl, že dnes je doma sama. Víc však už říci nestačil, protože pro Zdenku přišel další tanecník.

Zdenka se vrátila domů kolem půlnoci. Svezla se s kamarádkou a jejím chlapcem. Roman k ní přišel až téměř za hodinu.

„Dřív jsem se z domu nedostal,“ omlouval se. „Máma nespala.“

„Kudy jsi to vzal?“ zeptala se, když se pohodlně usadil v křesle v jejím pokojíku.

„Zadem přes plot. Jako posledně.“

„To je vidět,“ přejela prstem po šrámu na jeho ruce.

Potom si mu sedla na klín a zeptala se, jestli se na ni ještě zlobí.

„Nemám za co,“ odpověděl. Vlastně by se ona měla zlobit na něho.

Venku někdo startoval auto.

Zdenka vyskočila a běžela k oknu.

„Romane,“ zavolala šeptem, jako by jí ti venku mohli slyšet. „Romane, koukej. Milan odjíždí s klukama pryč,“ vysvětlila, když k ní přišel, a pokračovala: „Vrátí se asi za hodinu, možná dřív. Podle toho, jak jim to půjde.“

„Co?“ zeptal se nechápavě. „Romane, já nevím, jestli ti to mám říct, když je tak bereš. Zstatně nemám nic jistýho, ale všechno do sebe tak zapadá...“

„Mluvíš jako táta. Tak co je?“ Znovu se uvelebil v křesle. „Já už asi vím, kdo ty hospody dělá!“

„Počkej,“ zarazil ji. „Nechceš náhodou říct, že kluci?“

„Právě, že chci,“ špitla nejistě, protože čekala Romanův výbuch.

Čekala správně. „A ty si myslíš, že ti to budu věřit? Dobře, snažila ses, ale na kluky jsi to svalit nemusela. Promiň, ale jestli jsi mě pozvala jenom kvůli tomu, tak jdu domů. Nemá to cenu.“ Zvedl se a sáhl po světlu, který ležel na válemdě.

„Romku, počkej tady ještě. Aspoň než se vrátí kluci.“

„Tak dobře.“ Sedl si, chytil Zdenku kolem pasu a strhl si ji do klína.

Kluci přijeli přibližně za hodinu. Zdenka ani Romana nemusela pobízet, aby šel k oknu. Vyskočil hned, jak zaslechl přijíždějící auto. Na vlastní oči pak viděl, že Zdena mluvila pravdu.

V pokoji bylo zhasnuto, a tak Milan ani ostatní nemohli vidět, že je někdo sleduje. A stejně měli jiné starosti. Vynášeli z vozů krabice, které byly nedbale přikryty kusy látky. Světlo lampy, stojící poblíž Milanova domu, se odráželo od sněhu, a tak je dvojice měla jako na jevišti.

Roman cosi zamumlal a rozběhl se ke schodům.

„Romane, kam letíš?!“ křikla za ním Zdenka. „Neblázní, nelez mezi ně! Ještě ti něco udělají!“ Poslední větu už volala za běhu po schodech. Roman v té době už přebíhal náves.

První si ho všiml Pepa a upozornil kluky. Milan právě vynášel poslední ze čtyř krabic. Předal jí Tondovi a vykročil Romanovi vstříc.

„Ale Romku, copak se děje, že vypadáš jako krocan?“ zeptal se klidným hlasem.

„Tak kvůli tomuhle jste mě vzali? Kvůli tátovi, abych vás kryl, jo?“

„Já jsem ti povídal, že toho máme nechat,“ natočil se k Milanovi Pepa. „Zvlášť, když nám dal Roman avízo, že jdou po lidech ze zábav.“

„Nech toho fňukání, Pepine,“ houkl ostře Milan. „Románek přece nic neviděl. Teď vezme Zdeničku a vrátí se hezky do tepla, že jo?“

„Přestaň, Milane!“ vybuchl Roman. „A odvezte to zpátky!“

„Dej pokoj, Romku. Říkám ti, abys vypadl, tak poslechni,“ varoval Milan.

Zdenka se snažila Romana táhnout pryč. „Romku, pojď domů, než se poperete.“

Roman se příliš nevzpouzel. Neodpustil si však poznámku: „Byla to vaše poslední akce, Milane!“

Kapelník se za ním rozběhl. Roman chtěl ukázat, že se ho nebojí, a zůstal stát. Vzápětí se však po Milanově ráně ocitl na sněhu.

„Milane, nech ho!“ křikla Zdena a snažila se přitom klidnit Romana, který měl sto chutí ránu opětovat.

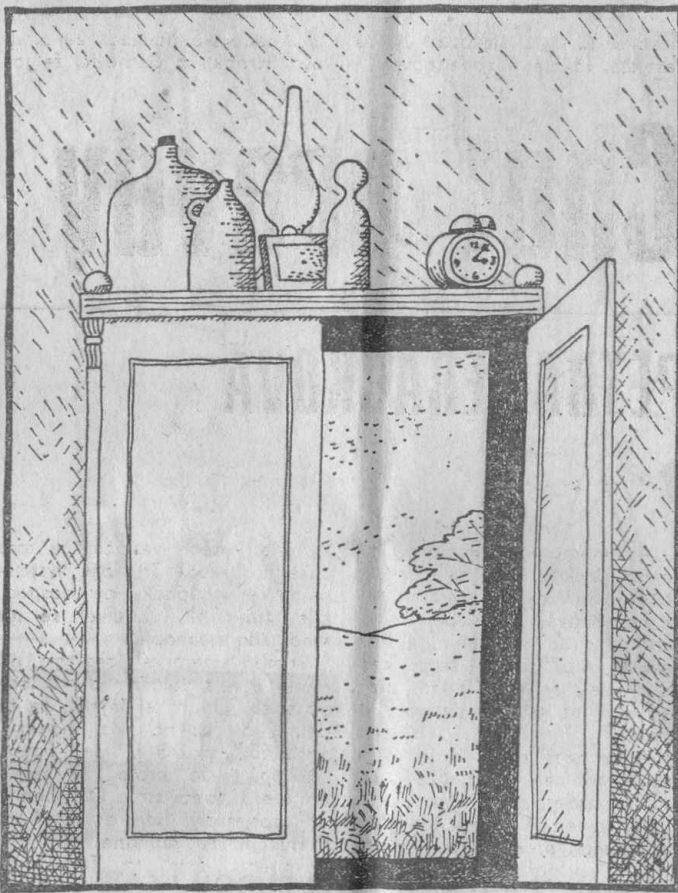
„Tak si ho odvedl! Má štěstí, že mi byl vždycky sympatičkej. A taky doufám, že to nepicikne. Za čtrnáct dní hrajeme v Hořicích,“ dodal ještě. „Tak tě očekávám v úterý v sokolovně.“

„Budete hrát ve třech,“ křikl Roman přes rameno, ale Milan jen mávl rukou a vrátil se ke klukům.

„Co jsi tím získal?“ zeptala se

„V úterý si s nima zase zahraješ,“ pokračovala, „a smažete se ho nebojím.“

„Já nikam nepůjdu. Ať vidí, že se ho nebojím.“

KRESBA: JIŘÍ VOTRUBA

Zdena, když stoupalí po schodišti do jejího pokoje.

„Facku,“ usmál se.

Zdenka mu pohledem naznačila, že není na vtipy vhodná doba.

Chvilku oba mlčeli. Roman se díval kamsi do prázdna, Zdena pozorovala jeho. Potom se zeptala: „Rekneš to tátovi?“

Roman pokrčil rameny. „Je blbý krejť to. Ale když jsme

z jedný vsí a já jsem s nima hrál...“

„Rekni to,“ rozhodla. Roman se na ni dlouze podíval, chtěl něco říct. Ona ho však promluvit nenechala. Věděla, že by jí zase vyčítal.

„Romku, myslí. Vždyť je stejně chytoun. Jenomže to už taky můžou mít za sebou další dvě hospody. A to jim zase tak lehkou neprojde, nemyslíš?“

Roman seděl se sklopenou hlavou a mlčel. Věděl, že má Zdena pravdu.

Roman se vrátil domů až ráno. Ani nešel spát. Zůstal sedět v kuchyni. Tak ho také ráno našel otec.

„Romane, co nespíš?“ podivil se, protože tušil, že syn se vrátil pozdě v noci.

„Když já ti musím něco říct...“

To ráno, jaké zažili sedmého února Milan, Tonda a Pepa, by si asi nechtěli zopakovat. Všichni tři si šli sednout takřka z postele do vyhřátého služebního vozu.

Při nasedání si Milan všiml v hloučku lhoteckých obyvatel i Romana a Zdeny. Popošel k nim a řekl Romanovi: „Nikdy bych nevěřil, že je v tobě tolik odvahy.“

„Já taky ne,“ přiznal Roman. „A kdyby mi Zdenka nepomohla, asi by si měli brzo v Hořicích o čem vypravovat.“ Vzal Zdenu kolem ramen.

Milan se k ní otočil a jízlivě jí vpálil do tváře: „Máš za kluka udavače, ale on jedinej to z nás čtyř někam dotáhne. Mějte se tu.“ Zvedl ruce na pozdrav a nasadil do auta.

Mladý strážmistr za ním zavřel dveře a škodovka se rozjela směrem k okresnímu městu. Lidé se rozházeli, zase měli o čem povídat. Roman dlouho přemýšlel o slovech, která mu Milan řekl.

DES NAVIKEN

SERGEJ PROKOPIJEV
NIE Č. 2. Vydala

Ze sedmi symfonij Prokofjeva, jehož 95. narozenin připadají v dubnu, patří mezi nejméně častá autorova díla. Jedná se o možná i skvělejší skladatel klasicko-romantické s elektrizujícími efektním findem i — z hlediska radikální kontrastní symfonii č. 1, z plně lahodných, novských melodických instrumentace. Často mezi oběma díly ovšem svět i Prokofjev za tu dobu k nešli.

Píše se rok 1924, když Prokofjev v době vlasti už střílet mezi revolucí a vojskem interkomponuje. K druhé symfonii viti městů šten svědčuje autor, k vytvořit „velkou železa a oceli“ (liv hudbu „malovým štětcem“ jak symfonii). Vyšla líká (a ocel v nisonantními gl i složitá, přestož dvě věty. Premiéra 6. června 19. řízení Sergeje kterému byla i Úspěch však V ohlasech je řek dlo zmítá mezi tonalitou mezi experimente k téměř lidové mezi zvukovou a